

UNA CARRERA DE RELLEUS VICTORIOSA

Avui és un dia feliç per a la cultura. Avui és un dia feliç per a la justícia. Avui és un dia feliç per a un grup de lluitadors per la cultura i la justícia que a poc a poc es van trobar en un lloc que molts, almenys jo i, especialment aquests dies, vam considerar especial.

Avui el Consell Escolar Municipal de Castalla ha ratificat la sol·licitud de l'Institut de Secundària de la localitat de la restitució del nom d'I.E.S. Enric Valor, inicialment triat allà per 1995. És ben coneguda la història, esperpèntica història, de la desaparició del nom propi pel genèric d'I.E.S. Castalla. No vaig a repetir-la ací, la teniu bé resumida en una entrada de la web de l'Institut.

Ara només desitge expressar en unes precipitades paraules un sentiment. El del deure complit. Quan viatjava com director de l'Institut de Castalla, sempre em deien: “ah!, l'Institut Enric Valor”, i jo els contestava: “no, oficialment, no, encara no”. I havia d'explicar la història, absurda història. I, des de Galícia, els meus amics em deien que no era possible que alguna cosa així ocorreguera; que desenes de centres escolars es cridaren Enric Valor i que el seu poble natal no només no ho tinguera sinó que s'haguera eliminat.

Ha estat una llarga, disset anys, carrera de relleus. En ella hem participat professors i professores, pares i mares, alumnes, directius... Avui hem arribat a la meta: Juan Antonio Olmedo ha dut el relleu al creuar la meta, però, com en les carreres de relleus, hem acudit a felicitar-li altres participants per l'impressionant sprint final que ha realitzat. Lluitant contra un temps que ens podia estrènyer per motius aliens, lluitant contra la dura oposició de qui no entenen que la cultura d'un poble no es pot calcigar, ha creuat la meta victoriós. De part, almenys de la meua, de qui vam córrer la mateixa carrera i van passar el relleu el millor que vam poder **GRÀCIES**.

Quan els èxits no són fruit de la voluntat d'un només, sinó que són fruit de l'esforç d'un col·lectiu s'han de valorar encara més. Perquè els projectes comuns uneixen, ajuden a suportar el dia a dia del treball, ens fa més humans i més feliços. Almenys aqueix és el meu cas.

Per això, des d'aquest migdia ja no recorde els dolents moments viscuts, les persones que ens van entorpir el camí, només vull recordar a tots els que han lluitat, moltes vegades des de l'anonimat, però amb totes les seues forces, per fer complir el que alguns crèiem un somni.

Seria impossible nomenar-los a tots, alguns fins i tot prefereixen seguir sent éssers humans anònims, molts altres oblidaria. Però hi ha dos que no puc deixar d'esmentar, doncs ja no veuran com hem arribat a la meta. Una es trobava en primera línia de batalla i va lluitar amb la valentia que la caracteritzava, amb la força que la seua veu, la seua presència infonia: **Marlen Sempere**. L'altra persona representa el grup de persones amb el qual m'identifique: els arribats de fora del País Valencià, però que ens imbuïm en la seua cultura i ens expressem en la seua llengua: Andy Hale. Companys, amics, aquest dia sé que ho haguéreu gaudit: va per vosaltres.

José Antonio Moreno, professor de l'IES “**Enric Valor**” de Castalla.